

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

22. december 2008 *

I sag C-198/07 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statuttten for Domstolen, iværksat den 6. april 2007,

Donal Gordon, tidligere ansat ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Bruxelles (Belgien), ved advokats J. Sambon, P.-P. Van Gehuchten og P. Reyniers,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved J. Currall og H. Krämer, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

har

* Processprog: engelsk.

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne R. Silva de Lapuerta, E. Juhász (refererende dommer), G. Arestis og J. Malenovský,

generaladvokat: Y. Bot
justitssekretær: R. Grass

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 16. oktober 2008,

afsagt følgende

Dom

- 1 Med sin appel har Donal Gordon nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt den 7. februar 2007 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans, Donal Gordon mod Kommissionen (sag T-175/04, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten dels fastslog, at det ikke længere var fornødent at træffe afgørelse i det annulationsssøgsmål, som appellanten havde anlagt til prøvelse af Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers afgørelse af 11. december 2003 (herefter »den omtvistede afgørelse«) om at meddele afslag på hans klage over afgørelsen af 28. april 2003, hvorved hans karriereudviklingsrapport (herefter »karriereudviklingsrapporten«) for perioden fra den 1. juli 2001 til den 31. december

2002 blev stadfæstet, som følge af manglende søgsmålsinteresse, dels afviste hans påstand om erstatning for den skade, han skulle være blevet forvoldt.

Retsforskrifter

Bestemmelserne vedrørende tjenestemændenes karriereudvikling

- 2 I henhold til artikel 43 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber, i den affattelse af bestemmelsen, der finder anvendelse i denne sag (herefter »vedtægten«), udfærdiges der mindst hvert andet år for tjenestemænd, med undtagelse af tjenestemænd i lønklasse A1 og A2, en udtalelse vedrørende hans kvalifikationer, tjenstlige indsats og adfærd i henhold til de betingelser, hver institution fastsætter i overensstemmelse med bestemmelserne i vedtægtens artikel 110.

- 3 Den 26. april 2002 vedtog Kommissionen en beslutning vedrørende almindelige gennemførelsesbestemmelser til vedtægtens artikel 43 (herefter »de almindelige gennemførelsesbestemmelser«) og en beslutning om almindelige gennemførelsesbestemmelser til vedtægtens artikel 45. En ny bedømmelsesordning blev dermed indført. Det fremgår af overgangsreglen i artikel 4, stk. 1, i disse almindelige gennemførelsesbestemmelser, at den første bedømmelse efter den nye ordning omfatter perioden fra den 1. juli 2001 til den 31. december 2002.

- 4 I henhold til artikel 5, stk. 3, i de almindelige gennemførelsesbestemmelser til vedtægtens artikel 45 forfremmes en tjenestemand principielt, når summen af dels meritpoint, der gives på grundlag af karaktererne i karriereudviklingsrapporten, dels prioritetspoint, der tildeles i henhold til artikel 6, 7 og 9 i de almindelige gennemførelsesbestemmelser, og som er opsamlet i løbet af én eller flere forfremmelsesrunder, overskrider »forfremmelsestærsklen«.
- 5 Den procedure, der følges ved bedømmelsen af tjenestemændene, udfærdigelsen af karriereudviklingsrapporten samt anfægtelsen af denne, reguleres hovedsageligt ved artikel 7 og 8 i de almindelige gennemførelsesbestemmelser.
- 6 I artikel 7, stk. 2, i de almindelige gennemførelsesbestemmelser er det fastsat, at »bedømmeren efter bedømmelsesårets afslutning officielt [mødes] med den ansatte for at drøfte dennes præstationer, udviste kompetencer og tjenstlige adfærd og også for at drøfte uddannelsesbehov og fremtidig karriereudvikling [...]; [d]enne officielle årlige samtale er en grundlæggende ledelsesopgave for bedømmeren«.
- 7 Artikel 7, stk. 5, i de almindelige gennemførelsesbestemmelser har følgende ordlyd: »[...] Hvis den ansatte [...] er utilfreds med bedømmelsens indhold, underretter han/hun straks bedømmeren og anfører i afsnittet »bemærkninger« sit ønske om en samtale med medbedømmeren og begrundelsen for denne anmodning. Inden for fem arbejdsdage afholder medbedømmeren en samtale for at nå til enighed med den ansatte og ændrer eller stadfæster så bedømmelsen og fremsender den igen til den ansatte. Inden for fem arbejdsdage underskriver/viserer den ansatte bedømmelsen for at tilkendegive sin accept og fremsender den til bedømmeren, der omgående underskriver/viserer den [...]«

- 8 I artikel 7, stk. 6, præciseres, at »[h]vis den ansatte er utilfreds med medbedømmerens beslutning, kan den ansatte inden for fem arbejdsdage anmode medbedømmeren om at forelægge sagen for det paritetiske evalueringsudvalg omhandlet i artikel 8«.
- 9 Artikel 8, stk. 5, i de almindelige gennemførelsesbestemmelser bestemmer, at »[s]elv om udvalget ikke kan træde i stedet for bedømmerne ved vurderingen af den ansattes arbejde, efterprøver det, om bedømmelsen er udarbejdet retfærdigt, objektivt og i overensstemmelse med de almindelige bedømmelsesnormer; [d]et efterprøver også, om procedurerne er fulgt korrekt (samtale(r), tidsfrister osv.); [i] forbindelse hermed foretager det de høringer, det skønner hensigtsmæssige«.
- 10 I artikel 8, stk. 7, i de almindelige bestemmelser er det fastsat, at »[e]valueringsudvalgets udtalelse, som meddelt den ansatte, bedømmeren og medbedømmeren, sendes til bedømmeren i appelledet; [i]nden for tre arbejdsdage stadfæster eller ændrer sidstnævnte bedømmelsen og fremsender den til den ansatte; [s]åfremt bedømmeren i appelledet afviger fra anbefalingerne i det paritetiske evalueringsudvalgs udtalelse, begrundet han/hun sin beslutning; [e]n kopi af bedømmelsen sendes til det paritetiske evalueringsudvalg; [d]enne bedømmelse betragtes som endelig«.

Bestemmelserne vedrørende tjenestemænd, der er anerkendt som værende invalide

- 11 Vedtægtens artikel 53 har følgende ordlyd:

»Hvis tjenestemanden efter invaliditetsudvalgets mening opfylder de i artikel 78 fastsatte betingelser, afskediges han med pension uden ansøgning den sidste dag i den

måned, i hvilken ansættelsesmyndigheden har fastslået, at tjenestemanden er endeligt uarbejdsdygtig og ikke kan udøve sit hverv.«

12 Vedtægtens artikel 78 bestemmer:

»I henhold til de i artiklerne 13-16 i bilag VIII fastsatte betingelser er den tjenestemand, der er ramt af vedvarende invaliditet, som anses for fuldstændig og medfører, at den pågældende er ude af stand til at gøre tjeneste i en stilling i hans ansættelsesgruppe, berettiget til invalidepension.

[...]«

13 Vedtægtens bilag VIII indeholder de nærmere bestemmelser vedrørende pensionsordningen. Artikel 13-16 i kapitel 3 med overskriften »Invalidepension« er affattet således:

»*Artikel 13*

Såfremt invaliditetsudvalget anerkender, at en tjenestemand, der endnu ikke er fyldt 65 år i det tidsrum, hvor han erhverver pensionsrettigheder, er blevet varigt og totalt invalid og derfor ude af stand til at varetage en stilling inden for sin stillingsgruppe og af den grund må opgive at gøre tjeneste ved Fællesskaberne, har han, med forbehold af

bestemmelserne i artikel 1, stk. 1, ovenfor, i den tid, han er utjenstdygtig, ret til den invalidepension, der omhandles i artikel 78 i vedtægten.

Invalidepensionen kan ikke komme til udbetaling samtidig med den pension, der er beregnet på grundlag af ancienniteten.

Artikel 14

Retten til invalidepension opstår den første dag i den kalendermåned, der følger efter den måned, i hvilken tjenestemanden i henhold til artikel 53 i vedtægten afskediges med pension.

Når en tidligere tjenestemand ikke længere opfylder forudsætningerne for at oppebære denne pension, skal han genindtræde i den første ledige stilling i den kategori eller tjenestegruppe, der svarer til hans stillingsgruppe, såfremt han er i besiddelse af de fornødne kvalifikationer. Afslår han at modtage den tilbudte stilling, har han fortsat krav på at genindtræde på de samme betingelser i den næste stilling, der bliver ledig i den kategori eller tjenestegruppe, der svarer til hans stillingsgruppe. Afslår han for anden gang, kan han afskediges uden ansøgning; i dette tilfælde finder bestemmelserne i bilag VIII, artikel 16, anvendelse.

I tilfælde af at en tidligere tjenestemand, der modtager invalidepension, afgår ved døden, bortfalder retten til denne pension ved udgangen af den kalendermåned, i hvilken den tidligere tjenestemand er død.

Artikel 15

Så længe en tidligere tjenestemand, der modtager invalidepension, ikke er fyldt 60 år, kan institutionen lade ham undersøge med bestemte mellemrum for at sikre sig, at han stadig opfylder betingelserne for at oppebære denne pension.

Artikel 16

Såfremt en tidligere tjenestemand, der modtager invalidepension, genindtræder i sin institution eller en anden institution i Fællesskabet, bliver den tid, i hvilken han har modtaget pensionen, taget i betragtning ved beregningen af pension på basis af anciennitet, uden at han er forpligtet til efterbetaling af bidrag.«

Tvistens baggrund

¹⁴ De relevante faktiske omstændigheder er gengivet således i den appellerede doms præmis 7-12:

»7 Sagsøgeren var på tidspunktet for sagens anlæg tjenestemand i lønklasse LA5 og gjorde tjeneste i Kommissionens Generaldirektorat (GD) »Oversættelse«.

- 8 Den 11. marts 2003 om aftenen modtog sagsøgeren den karriereudviklingsrapport, som han havde været genstand for, for perioden fra den 1. juli 2001 til den 31. december 2002. Den 12. marts 2003 om morgenen meddelte han medbedømmeren, at han ønskede en samtale med denne i overensstemmelse med artikel 7, stk. 5, i [de almindelige gennemførelsesbestemmelser]. Om eftermiddagen tog han efterfølgende fri i to og en halv dag. Samme dag stadfæstede medbedømmeren den pågældende karriereudviklingsrapport, efter at han deri havde noteret, at »det ikke [havde] været muligt at afholde den samtale, [appellanten havde anmodet om], eftersom den pågældende [havde] taget fri fra den 12. marts 2003 om eftermiddagen«.
- 9 Den 25. marts 2003 havde sagsøgeren en samtale med medbedømmeren. Samme dag anmodede appellanten om, at rapporten blev indbragt for det paritetiske evalueringsudvalg. Den 11. april 2003 afgav [det paritetiske evalueringsudvalg] sin udtalelse. Heri var det anført, at »[det paritetiske evalueringsudvalg] konstaterer, at der ikke har fundet nogen officiel samtale sted, og bedømmeren i appelleddet opfordres følgelig til at anmode medbedømmeren om at afholde den officielle samtale«. Appellanten havde igen en samtale med bedømmeren den 14. april 2003.
- 10 Den 25. april 2003 fandt der et møde sted mellem appellanten og bedømmeren i appelleddet. Den 28. april 2003 traf appelbedømmeren en afgørelse. Han stadfæstede den pågældende karriereudviklingsrapport, idet han anførte dels, »at det [var] blevet præciseret, at [sagsøgeren] havde anmodet om, at der blev afholdt en officiel samtale den 12. marts [2003], men at denne samtale ikke havde fundet sted som følge af de fridage, den pågældende havde taget [...], og henset til den oprindelige frist for afslutning af bedømmelsesrunden (15.3.2003)«, og dels at »to samtaler [havde] fundet sted efterfølgende med medbedømmeren den 25. marts 2003 og den 14. april 2003«. I et notat af samme dag gjorde bedømmeren i appelleddet formanden for [det paritetiske evalueringsudvalg] bekendt med sin afgørelse. I denne note angav han grundene til, at den officielle samtale, som appellanten havde anmodet om, ikke havde kunnet afholdes, og tilføjede, at »medbedømmerens bemærkninger [var] blevet formuleret under hensyn til disse

omstændigheder, under hensyn til de grunde, den pågældende havde anført, og efter at have hørt den direkte foresatte«. Han nævnte desuden, at »to officielle samtaler [var blevet] afholdt den 25. marts 2003 og den 14. april 2003«.

- 11 Den 25. juli 2003 indgav sagsøgeren en klage i medfør af vedtægtens artikel 90 til prøvelse af afgørelsen af 28. april 2003, hvorved hans karriereudviklingsrapport blev stadfæstet. Ansættelsesmyndigheden afslog denne klage ved [den omtvistede afgørelse], der blev meddelt sagsøgeren den 2. februar 2004 [...]

- 12 Efter invaliditetsudvalgets indstilling af 1. februar 2005, hvori det konstateredes, at appellanten »er ramt af vedvarende invaliditet, som anses for fuldstændig, og medfører, at den pågældende er ude af stand til at gøre tjeneste i en stilling i hans ansættelsesgruppe«, besluttede ansættelsesmyndigheden ved afgørelse af 15. februar 2005 at »pensionere sagsøgeren og indstille denne til invaliditetsydelse som fastsat i overensstemmelse med bestemmelserne i vedtægtens artikel 78, stk. 3«. Denne afgørelse fik virkning fra den 28. februar 2005.«

Retsforhandlingerne ved Retten og den appellerede dom

- 15 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 7. maj 2004 anlagde appellanten et annullationssøgsmål vedrørende den omhandlede afgørelse og et erstatnings-søgsmål.

- 16 Den 1. marts 2005 fremsatte Kommissionen en begæring om, at Retten erklærede, at det var uforlødent at træffe afgørelse vedrørende appellansens annullationspåstand som følge af dennes pensionering, idet den gjorde gældende, at en tjenestemand, der er blevet pensioneret som følge af vedvarende invaliditet, som anses for fuldstændig, ikke længere har retlig interesse i at få sin karriereudviklingsrapport prøvet, eftersom rapportens eneste eksistensberettigelse ifølge retspraksis er at tjene som grundlag for fremtidige afgørelser vedrørende hans karriere. Kommissionen rejste endvidere tvivl om, hvorvidt erstatningssøgsmålet kunne antages til realitetsbehandling. 30. Ved kendelse af 10. juni 2005 traf Retten afgørelse om at henskyde formalitetsindsigelsen til afgørelse i forbindelse med sagens realitet, og afgørelsen om sagens omkostninger blev udsat.
- 17 Ved den appellerede dom traf Retten afgørelse om annullationssøgsmålet vedrørende den omtvistede afgørelse samt om erstatningssøgsmålet og endelig om de foranstaltninger vedrørende tilrettelæggelse af proceduren, som han havde begæret.

Retten afgørelse vedrørende annullationssøgsmålet

- 18 Retten fastslog, at det var uforlødent at træffe afgørelse om annullationssøgsmålet vedrørende den omtvistede afgørelse af følgende grunde som anført i præmis 27-39 i den appellerede dom:
- »27 Det bemærkes dels, at selv om spørgsmålet, om sagsøgeren har søgsmålsinteresse, som et søgsmåls antagelse til realitetsbehandling er afhængig af, skal bedømmes på det tidspunkt, hvor søgsmålet indgives (Domstolens dom af 16.12.1963, sag 14/63, *Forges de Clabecq mod Den Høje Myndighed*, Sml. 1954-1964, s. 453, org.ref.: Rec. s. 719, på s. 748, og [Retten] kendelse [af 30.11.1998, sag T-97/94], N mod Kommissionen, [Sml. Pers. I-A, s. 621, og II, s. 1879,] præmis 23), kan dette dog ikke hindre Retten i at fastslå, at det ikke længere er fornødent at tage stilling til sagen i det tilfælde, hvor en sagsøger, som oprindeligt havde retlig interesse, senere har mistet enhver personlig interesse i annullationen af den anfægtede beslutning som følge af en begivenhed, der er indtruffet senere end sagsanlægget. For at en sagsøger kan fortsætte et annullationssøgsmål mod en beslutning, er det nemlig nødvendigt, at sagsøgeren bevarer den personlige interesse i annullation af den

anfægtede beslutning (Rettens dom af 24.4.2001, sag T-159/98, Torre m.fl. mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 83, og II, s. 395, præmis 30, af 31.5.2005, sag T-105/03, Dionyssopoulou mod Rådet, Sml. Pers. I-A, s. 137, og II, s. 621, præmis 18, samt af 8.12.2005, sag T-274/04, Rounis mod Kommissionen, [Sml. Pers. I-A, s. 407, og II, s. 1849,] præmis 21 og 22). Desuden skal en sagsøger efter fast retspraksis godtgøre, at han har en eksisterende og faktisk interesse i annullation af den anfægtede afgørelse, således at han, når den interesse, som vedkommende påstår at have, vedrører en fremtidig retsstilling, skal godtgøre, at indgrebet i retsstillingen allerede aktuelt er sikkert (Rettens dom af 17.9.1992, sag T-138/89, NBV og NVB mod Kommissionen, Sml. II, s. 2181, præmis 33, af 14.4.2005, sag T-141/03, Sniace mod Kommissionen, Sml. II, s. 1197, præmis 26, samt Rettens kendelse af 17.10.2005, sag T-28/02, First Data m.fl. mod Kommissionen, [Sml. II, s. 4119,] præmis 42 og 43).

- 28 Dels bemærkes for så vidt angår søgsmål med påstand om annullation af en karriereudviklingsrapport, at denne rapport er et internt dokument, som i første række har til formål at sikre administrationen regelmæssige oplysninger om, hvorledes tjenestemanden udfører de opgaver, der er pålagt ham (jf. i denne retning Domstolens dom af 3.7.1980, forenede sager 6/79 og 97/79, Grassi mod Rådet, Sml. s. 2141, præmis 20, og Rettens dom af 28.5.1997, sag T-59/96, Burban mod Parlamentet, Sml. Pers. I-A, s. 109, og II, s. 331, præmis 73), og som derfor spiller en vigtig rolle for forløbet af tjenestemandens karriere, hovedsageligt for så vidt angår forflyttelse og forfremmelse. Det følger heraf, at karriereudviklingsrapporten principielt kun berører den bedømte person i det omfang den pågældende stadig har en karriere foran sig, dvs. indtil dennes udtræden af tjenesten. Efter dennes udtræden af tjenesten har tjenestemanden følgelig ingen interesse i at indgive eller fortsætte et søgsmål i relation til en karriereudviklingsrapport, som han har været genstand for, medmindre det er for at godtgøre, at der foreligger en særlig omstændighed, der begrundet en personlig og aktuel interesse i at opnå en annullation (jf. i denne retning kendelsen i sagen N mod Kommissionen, præmis 26, og dommen i sagen Dionyssopoulou mod Rådet, præmis 20).

- 29 Kommissionen har i denne sag gjort gældende, at sagsøgeren er udtrådt af tjenesten, da han i medfør af vedtægtens artikel 78 er blevet pensioneret som følge af vedvarende invaliditet, som anses for fuldstændig, og at han i overensstemmelse med ovennævnte retspraksis har mistet sin retlige interesse i at fortsætte sagen. Sagsøgeren er imidlertid af den opfattelse, at den pågældende retspraksis ikke finder anvendelse i den konkrete sag af to årsager. Der er for det første ikke tale om en definitiv udtræden af tjenesten, da han i henhold til artikel 14 i vedtægtens bilag VIII kan genindtræde i tjenesten, så snart hans helbredstilstand gør det muligt. For det andet havde han været tvunget til at lade sig pensionere, og denne pensionering fandt sted, efter at sagen var blevet anlagt. Sagsøgeren er af den opfattelse, at hans krav på retsbeskyttelse under disse omstændigheder bør gå forud for andre hensyn og gøre det muligt for ham at få afgjort, om den omtvistede karriereudviklingsrapport er lovlig. Han mener derfor, at han stadig har en personlig og aktuel interesse i en annullation af den pågældende karriereudviklingsrapport.
- 30 Hvad for det første angår spørgsmålet, om en udtræden af tjenesten må anses for at være definitiv i tilfælde af pensionering som følge af vedvarende invaliditet, som anses for fuldstændig, bemærkes, at selv om der i artikel 14 i vedtægtens bilag VIII er fastsat en mulighed for, at en tjenestemand, der er tilkendt invaliditetsydelse, kan genindtræde i tjenesten, har lovgiver anset vedvarende invaliditet, som anses for fuldstændig, for at være ensbetydende med, at den berørte tjenestemands karriere bringes til ophør. Vedtægtens artikel 53 bestemmer således, at »hvis tjenestemanden efter invaliditetsudvalgets mening opfylder de i artikel 78 fastsatte betingelser, afskediges han med pension uden ansøgning den sidste dag i den måned, i hvilken ansættelsesmyndigheden har fastslået, at tjenestemanden er endeligt uarbejdsdygtig og ikke kan udøve sit hverv«. I vedtægtens artikel 47 henføres enhver pensionering, herunder en sådan, der følger af en vedvarende invaliditet, der anses for fuldstændig, under årsagerne til udtræden af tjenesten. Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt den udtræden af tjenesten, den indebærer, er definitiv eller ej, betragter lovgiver således invaliditeten på samme måde som andre årsager til udtræden af tjenesten, hvis definitive karakter ikke giver anledning til tvivl, såsom afskedigelse efter ansøgning, afskedigelse på grund af utilstrækkelig faglig indsats eller fjernelse fra tjenesten.

- 31 Det følger heraf, at pensionering som følge af vedvarende invaliditet, som anses for fuldstændig som omhandlet i artikel 53 og 78, inden for vedtægtens opbygning anses for principielt at afslutte tjenestemandens karriere. Pensionering adskiller sig således fra sygeorlov som omhandlet i vedtægtens artikel 59, der ikke berører fortsættelsen af karrieren for den tjenestemand, der midlertidigt er ude af stand til at udøve sit hverv.
- 32 Retten finder herefter i overensstemmelse med ovennævnte retspraksis at kunne lægge til grund, at sagsøgerens pensionering i medfør af vedtægtens artikel 78 berører hans interesse i at opnå en annullation af den omtvistede karriereudviklingsrapport, da hans karriere inden for institutionen principielt er blevet definitivt afbrudt.
- 33 Denne konklusion kan ikke ændres ved sagsøgerens argument om, at der består en mulighed for genindtræden i tjenesten i medfør af artikel 14 i vedtægtens bilag VIII. En sagsøger skal nemlig godtgøre, at han har en eksisterende og faktisk interesse i annullation af den anfægtede afgørelse, og når den interesse, som vedkommende påstår at have, vedrører en fremtidig retsstilling, skal han godtgøre, at indgrebet i retsstillingen allerede aktuelt er sikkert. Det må imidlertid konstateres, at sagsøgerens genindtræden i Kommissionens tjeneste blot er en eventuel begivenhed, hvis indtræden på nuværende tidspunkt er usikker. Der er således blot tale om en hypotetisk interesse, der som sådan er utilstrækkelig til at konstatere, at sagsøgerens retsstilling berøres af en manglende annullation af den omtvistede karriereudviklingsrapport (jf. i denne retning Domstolens dom af 21.1.1987, sag 204/85, Strohili mod Revisionsretten, Sml. s. 389, præmis 11).
- 34 Med hensyn til for det andet den omstændighed, at sagsøgeren var tvunget til at gå på pension, og at hans pensionering fandt sted efter anlæggelsen af denne sag, bemærkes for det første, at Retten allerede har haft lejlighed til at fastslå, at en tjenestemand, der er udtrådt af tjenesten som følge af en afskedigelse på grund af utilstrækkelig faglig indsats, eller en fjernelse fra tjenesten, der er blevet definitiv efter en retssag, ikke har interesse i en annullation af hans bedømmelsesrapport

(kendelsen i sagen N mod Kommissionen, præmis 27, og Rettens dom af 21.2.2006, forenede sager T-200/03 og T-313/03, V mod Kommissionen, [Sml. Pers. I-A-2, s. 15, og II-A-2, s. 57,] præmis 184). Det fremgår således af retspraksis, at spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende frivilligt er udtrådt af tjenesten, er uden betydning for vurderingen af, om der foreligger en søgsmålsinteresse. Vedrørende tidspunktet for pensioneringen set i forhold til tidspunktet for sagens anlæg bemærkes dernæst, at det fremgår af den ovenfor i præmis 27 nævnte retspraksis, at den omstændighed, at søgsmålsinteressen forsvandt efter sagens anlæg, ikke kan hindre Retten i at fastslå, at det ikke længere er fornødent at tage stilling til sagen ([Rettens dom af 3.12.1990, sag T-20/89,] Moritz mod Kommissionen, [Sml. II, s. 769,] præmis 16, samt dommen i sagen Dionyssopoulou mod Rådet, præmis 18, og Rounis mod Kommissionen, præmis 21).

35 Henset til det foranstående må det fastslås, at den ændring af den omtvistede karriereudviklingsrapport, som sagsøgeren tilstræber, principielt ikke vil medføre nogen konsekvenser for hans karriere, der blev afsluttet den 28. februar 2005. Det påhviler således sagsøgeren at påvise, at der foreligger en særlig omstændighed, der fortsat begrunder en personlig og aktuel interesse i et annullationssøgsmål (kendelsen i sagen N mod Kommissionen, præmis 26 og 27).

36 Det skal bemærkes, at sagsøgeren, skønt han anfægter den definitive karakter af hans udtræden af tjenesten, ikke har påberåbt sig nogen særlig omstændighed som omhandlet i kendelsen N mod Kommissionen. Han har derimod gjort gældende, at hans interesse i at kræve den omtvistede karriereudviklingsrapport annulleret bør anerkendes med henblik på at sikre hans krav på en effektiv domstolsbeskyttelse.

- 37 Hertil skal blot bemærkes, at retten til en effektiv domstolsbeskyttelse kun omfatter retten til at forelægge retsinstanser sådanne retsakter hidrørende fra Fællesskaberne, der indeholder et klagepunkt mod sagsøgeren, idet de påvirker dennes interesser (jf. i denne retning Domstolens kendelse af 1.10.2004, sag C-379/03 P, Pérez Escobar mod Kommissionen, [...] præmis 41 og 42, og Rettens kendelse af 2.6.2003, sag T-276/02, Forum 187 mod Kommissionen, Sml. II, s 2075, præmis 50). I denne sag må det imidlertid fastslås, at hverken den anfægtede afgørelse eller den omtvistede karriereudviklingsrapport som følge af hans pensionering på nuværende tidspunkt, og så længe han ikke er genindtrådt i tjenesten, indeholder et klagepunkt imod tjenestemanden. Det følger heraf, at det — uden at det er nødvendigt på nuværende tidspunkt at tage stilling til relevansen af sagsøgerens argument, såfremt det blev fremsat til støtte for et eventuelt søgsmål, i tilfælde af at han genindtræder i tjenesten — må lægges til grund, at retten til en effektiv domstolsbeskyttelse ikke kan give ham adgang til at få Retten til at påkende hans annullationssøgsmål.
- 38 Det fremgår af samtlige ovenstående bemærkninger, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at han har en eksisterende og faktisk søgsmålsinteresse. Det er således ikke længere fornødent at træffe afgørelse med hensyn til påstanden om annullation af den omhandlede karriereudviklingsrapport.
- 39 For så vidt angår påstanden om, at det fastslås, at de almindelige gennemførelsesbestemmelser og overgangsvejledningen eller de gældende bestemmelser er ugyldige, udgør denne påstand, som sagsøgeren selv har anført, ulovlighedsindsigelser, der er rejst inden for rammerne af annullationssøgsmålet. Der er derfor ikke anledning til at træffe afgørelse herom.«

Retten afgørelse vedrørende erstatningssøgsmålet

- 19 Retten afviste erstatningssøgsmålet af følgende grunde som anført i præmis 42-45 i den appellerede dom:

»42 Det bemærkes, at stævningen ifølge artikel 21 i statuten for Domstolen, som i medfør af statuttens artikel 53, stk. 1, også finder anvendelse på rettergangsmåden ved Retten, og artikel 44, stk. 1, litra c), i Rettens procesreglement skal angive søgsmålets genstand og indeholde en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. For at opfylde disse krav skal en stævning, hvori der nedlægges påstand om erstatning for skade, som angiveligt er forvoldt af en fællesskabsinstitution, indeholde oplysninger, der gør det muligt at identificere den adfærd, som sagsøgeren bebrejder institutionen, grundene til, at han antager, at der består en årsagsforbindelse mellem adfærden og det tab, han hævder at have lidt, samt karakteren og størrelsen af dette tab. En påstand alene om erstatning uden nogen nærmere angivelse mangler derimod den fornødne præcision og kan følgelig ikke antages til realitetsbehandling (Domstolens dom af 2.12.1971, sag 5/71, Zuckerfabrik Schöppenstedt mod Rådet, Sml. 1971, s. 271; org.ref.: Rec. s. 975, præmis 9, samt Rettens kendelse af 1.7.1994, sag T-505/93, Osório mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 179, og II, s. 581, præmis 33, og [af 15.2.1995, sag T-112/94,] Moat mod Kommissionen, [Sml. Pers. I-A, s. 37, og II, s. 135,] præmis 32).

- 43 I denne sag har sagsøgeren blot nedlagt en påstand om erstatning for den skade, der er blevet forvoldt hans karriere, hans helbred og hans velbefindende, uden at opgøre erstatningsbeløbet og uden tilstrækkeligt præcist at angive de elementer, der gør det muligt at anslå dets omfang. Stævningen indeholder nemlig ikke andre oplysninger i denne henseende end den omstændighed, at »den åbenbare

fejlvurdering og den magtfordrejning, som medbedømmeren har begået, i væsentlig omfang har skadet sagsøgerens karrieremuligheder«, og det anføres, at »denne situation har skadet ham fysisk og psykisk, hvilken skade er forvoldt ham ved siden af den skade, hans karrieremuligheder er blevet påført«.

- 44 Selv om Retten allerede har anerkendt, at det i særlige tilfælde ikke forlanges, at sagsøgeren i stævningen angiver skadens nøjagtige omfang og et beløb for den krævede erstatning (Rettens dom af 10.7.1990, sag T-64/89, Automec mod Kommissionen, Sml. II, s. 367, præmis 75-77, og af 20.9.1990, sag T-37/89, Hanning mod Parlamentet, Sml. II, s. 463, præmis 82), skal det fremhæves, at sagsøgeren i det foreliggende tilfælde hverken har påvist eller påberåbt sig, at der foreligger sådanne omstændigheder (jf. i denne retning kendelsen i sagen Osório mod Kommissionen, præmis 35, og i sagen Moat mod Kommissionen, præmis 37).
- 45 Hvad desuden angår den ikke-økonomiske skade bør det fremhæves, at ud over den totale mangel på vurdering af denne skade, har sagsøgeren ikke sat Retten i stand til at bedømme arten og omfanget heraf. En påstand om erstatning for en ikke-økonomisk skade skal imidlertid, uanset om denne er symbolsk eller har karakter af en egentlig erstatning, præcisere karakteren af den påståede skade i forhold til den adfærd, den sagsøgte institution kritiseres for, og angive skadens samlede omfang, i hvert fald tilnærmelsesvis (kendelsen i sagen Moat mod Kommissionen, præmis 38, og Rettens dom af 29.1.1998, sag T-157/96, Affatato mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 41, og II, s. 97, præmis 38).«

C – Rettens afgørelse angående appellants begæringer vedrørende sagens tilrettelæggelse

- 20 Retten udledte, at appellants begæring om, at Kommissionen tilpligtes at fremlægge referaterne fra forfremmelsesudvalgets møder, de to mest gunstige karriereudviklingsrapporter og de to mest ugunstige karriereudviklingsrapporter for tjenestemændene i hans afdeling for perioden fra den 1. juli 2001 til den 31. december 2002 samt dokumentet med angivelse af de officielle kvantitative mål for oversættelsesafdelingerne for denne periode, var uden betydning for tvistens afgørelse og derfor måtte afvises.

Parternes påstande for Domstolen

- 21 Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Den appellerede dom ophæves, og Domstolen træffer afgørelse om sagens realitet.

- Det fastslås, at appellanten har en selvstændig interesse i sin karriereudviklingsrapport, der er uafhængig af administrationens interesse heri.

- Det anerkendes, at invaliditet pr. definition er afvendelig og anses og behandles som sådan af Kommissionens lægetjeneste.

- Det fastslås, at appellanten har krav på retsbeskyttelse i relation til sin karriereudviklingsrapport.

- Erstatningssøgsmålet antages til realitetsbehandling, og appellanten tilkendes et kompensationsbeløb på 1 500 000 EUR.

- Indstævnte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

²² Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Appellen

²³ Appellanten har fremsat fire anbringender til støtte for sin appel. De tre første støtter denne appel, for så vidt som den er rettet mod Rettens afgørelse af annullationssøgs-

målet, det fjerde støtter appellen, for så vidt som den er rettet mod erstatningsøgsmålet.

Anbringenderne vedrørende Rettens afgørelse for så vidt angår påstanden om annullation af den omtvistede afgørelse

Parternes argumenter

²⁴ Appellanten har gjort gældende, at den appellerede dom er behæftet med retlige fejl, for så vidt som Retten for det første fastslog, at den bedømte tjenestemand kun har interesse i karriereudviklingsrapporten, såfremt han fortsat har en karriere at fuldføre, for det andet at vedvarende invaliditet, som anses for fuldstændig, svarer til en endelig udtræden af tjenesten, og for det tredje at retten til en effektiv domstolsbeskyttelse ikke giver ham adgang til at få prøvet den omtvistede afgørelse.

²⁵ Appellanten har for det første gjort gældende, at Retten har begået en retlig fejl ved ikke at tage karriereudviklingsrapportens præcise funktion i betragtning.

26 Appellanten har anført, at den retspraksis, som Retten har henvist til i præmis 28 i den appellerede dom, ikke er relevant, for så vidt som den vedrører den tidligere bedømmelsesordning, der gjaldt før 2003, hvor bedømmelsesrapporten kun spillede en sekundær rolle ved forfremmelser. Den nugældende bedømmelsesordning indeholder en matematisk forbindelse med forfremmelser og afskedigelser og indeholder et væsentligt større spillerum med hensyn til fremskyndelse eller forsinkelse af karriereudviklingen. Ifølge appellanten er det under den nye ordning ikke berettiget at kvalificere et dokument, der har væsentlige objektive virkninger, som »internt«. Desuden kan tjenestemandens rolle i bedømmelsesprocessen ikke forvises til et subsidiært niveau i forhold til administrationens rolle.

27 Appellanten har for det andet gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at fejlvurdere konsekvenserne af invaliditet. Retten fortolkede nemlig invaliditet som en definitiv tilstand. Ifølge appellanten fremgår det imidlertid klart af ordlyden af artikel 14 i vedtægtens bilag VIII, at invaliditet er en afvendelig tilstand, hvilket i øvrigt afspejler den praksis, hvorefter invaliditetssager normalt genoptages af Kommissionens lægetjeneste hvert andet år.

28 Appellanten har endvidere fremhævet, at den afgørelse om hans pensionering som følge af invaliditet, der blev truffet den 15. februar 2005, gjaldt for to år, mens den forlængelse, der i løbet af 2007 blev foretaget af Kommissionens lægetjeneste, blev begrænset til ét år, hvilket godtgør, at hans genindtræden i tjenesten ikke blot er af hypotetisk karakter, hvorfor hans interesse i en annullation af den omtvistede afgørelse er eksisterende og faktisk.

29 Appellanten har for det tredje gjort gældende, at Retten ikke har taget retsvirkningerne af det almindelige princip om retten til effektiv domstolsbeskyttelse i betragtning.

- 30 Appellanten har anført, at lægerne i det foreliggende tilfælde ikke har udelukket, at den invaliditet, han er ramt af, er af erhvervsmæssig oprindelse. Invaliditetsudvalget valgte imidlertid at afvente de kompetente instansers udtalelse, dvs. — ifølge appellanten — Rettens udtalelse, før det tog stilling til dette spørgsmål. Den omstændighed, at Retten ikke traf afgørelse i sagens realitet, er ensbetydende med, at situationen er blokeret, såvel ud fra appellants synspunkt som ud fra Kommissionens lægetjenestes synspunkt samt ud fra invaliditetsudvalgets synspunkt.
- 31 Afgørelsen af, om invaliditeten er af erhvervsmæssig oprindelse, er imidlertid afgørende for vilkårene for appellants tilbagevenden til sin arbejdsplads, eller i modsat fald for størrelsen af hans invalidepension. Under disse omstændigheder har appellanten anført, at det ikke med føje kan lægges til grund, at hans søgsmålsinteresse er af ren hypotetisk karakter, og at der udelukkende skal tages stilling til dette spørgsmål ved en genoptagelse af tjenesten.
- 32 Appellanten har anført, at de i sagen omhandlede retsforskrifter og juridiske principper henset til den omstændighed, at retten til en effektiv domstolsbeskyttelse udgør en grundlæggende rettighed, ikke kan fortolkes og anvendes strengt.
- 33 Hvad angår det første anbringende har Kommissionen bestridt appellants argument om, at Rettens ræsonnement i den appellerede doms præmis 28 skulle være irrelevant, idet det vedrører den bedømmelsesordning, der fandt anvendelse før 2003, frem for den nugældende ordning.
- 34 Kommissionen har indledningsvis anført, at den omhandlede karriereudviklingsrapport vedrører en periode før 2003, nemlig perioden mellem den 1. juli 2001 og den 31. december 2002. Den antager derfor, at appellanten snarere hentyder til den bedømmelsesordning, der blev indført med virkning fra juli 2001.

35 Kommissionen har anført, at der altid har bestået en sammenhæng mellem bedømmelsen af tjenestemændene og deres forfremmelse. Dette gælder stadig, eftersom de relevante bestemmelser i den nye vedtægt fra 2004 fortsat indeholdes i et kapitel, der bærer overskriften »Bedømmelse, avancement til et højere løntrin og forfremmelse«. Ifølge Kommissionen ville bedømmelsesrapporten miste sin funktion, hvis der ikke bestod en forbindelse mellem bedømmelsen af tjenestemændene og deres forfremmelse. Den er af den opfattelse, at appellanten hverken har fremført noget tungtvejende argument, påberåbt sig nogen væsentlig ændring af reglerne eller henvist til nogen ny udvikling i retspraksis til støtte for sit standpunkt.

36 Hvad angår det andet anbringende vedrørende konsekvenserne af afgørelsen om pensionering som følge af invaliditet har Kommissionen anført, at appellanten blot har henvist til artikel 14 i vedtægtens bilag VIII uden at nævne vedtægtens artikel 53 og 78. Som det fremgår af den appellerede dom, kan artikel 14 imidlertid ikke betragtes isoleret. I vedtægten foretages der nemlig en klar sondring mellem på den ene side midlertidig uarbejdsdygtighed (artikel 59) og på den anden side endelig uarbejdsdygtighed (artikel 53). Mens midlertidig uarbejdsdygtighed giver ret til sygeorlov, indebærer den endelige uarbejdsdygtighed, at den berørte tjenestemand afskediges med pension uden ansøgning.

37 Kommissionen er af den opfattelse, at den omstændighed, at lægetjenesten forlængede sin afgørelse med hensyn til appellants invaliditet for en periode på ét år, frem for to år, er uden relevans for vurderingen af invaliditetens sværhedsgrad. Intervallet mellem lægeundersøgelserne kan nemlig ikke tjene som kriterium for afgørelsen af, om en tjenstemands uarbejdsdygtighed er midlertidig eller endelig. Når et tilfælde af uarbejdsdygtighed kan henføres under vedtægtens artikel 78, bør uarbejdsdygtigheden anses for at være endelig. I øvrigt må invaliditeten uanset artikel 14 i vedtægtens bilag VIII anses for at være endelig, så længe den varer.

- 38 For så vidt angår det tredje anbringende vedrørende tilsidesættelsen af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse har Kommissionen anført, at dette er støttet på en fejlagtig forudsætning. I modsætning til det af appellanten hævdede tilkommer det nemlig ikke Retten at tage stilling til invaliditetens oprindelse. Kommissionen finder, at der er tale om et lægefagligt spørgsmål, der henhører under en lægelig instans' kompetence, nemlig ansættelsesmyndighedens lægetjeneste eller lægeudvalget, jf. artikel 19 ff. i gennemførelsesbestemmelserne til vedtægtens artikel 73. Heraf følger ifølge Kommissionen, at når invaliditetsudvalget har udsat sin afgørelse om invaliditetens oprindelse i afventning af en udtalelse fra »de kompetente instanser«, sigter det til en udtalelse fra de lægelige instanser og ikke til den appellerede dom.
- 39 Kommissionen har tilføjet, at appellanten altid har haft mulighed for at indlede en procedure i henhold til vedtægtens artikel 73 med henblik på at få afgjort, om den pågældende invaliditet er af erhvervsmæssig oprindelse. Han er således ikke blevet berøvet nogen domstolsbeskyttelse i denne henseende.
- 40 Kommissionen er desuden af den opfattelse, at Retten heller ikke har berøvet appellanten domstolsbeskyttelse med hensyn til den omhandlede karriereudviklingsrapport, for så vidt som den ikke fuldstændig har udelukket muligheden for, at han på et senere tidspunkt kan få retlig interesse i at anfægte den, nemlig såfremt han genindtræder i tjenesten.

Domstolens bemærkninger

- 41 Det skal indledningsvis bemærkes, at Kommissionen som alle andre fællesskabsinstitutioner har en særlig forpligtelse til gennemsigtighed med hensyn til tjeneste-

mændenes bedømmelse, advancement, og forfremmelse, hvilket tilsikres ved den formelle procedure, der er fastsat i vedtægtens artikel 43 og 46.

- 42 Herved indgår karriereudviklingsrapporten som et væsentligt element i bedømmelsen af institutionernes personale, eftersom den gør det muligt at vurdere en tjenstemands kvalifikationer, tjenstlige indsats og adfærd som omhandlet i vedtægtens artikel 43. Denne rapport udfærdiges mindst hver andet år i henhold til de betingelser, hver institution fastsætter i overensstemmelse med vedtægtens artikel 110.
- 43 Som generaladvokaten har fremhævet i punkt 49 i forslaget til afgørelse, udgør karriereudviklingsrapporten de overordnede vurdering af den måde, hvorpå den bedømte tjenstemand har udført de arbejdsopgaver, han er blevet pålagt, og af dennes adfærd i den pågældende periode.
- 44 Det bemærkes nemlig for det første, at karriereudviklingsrapporten uafhængigt af dens fremtidige nytte udgør et skriftligt og formelt bevis for kvaliteten af det arbejde, som tjenstemanden har udført. En sådan vurdering er ikke en simpel beskrivelse af de arbejdsopgaver, der er løst i den relevante periode, men omfatter også en vurdering af de menneskelige kvaliteter, som den bedømte person har udvist under udøvelsen af sit erhverv.
- 45 Hver tjenstemand har således ret til, at hans arbejde evalueres ved en vurdering, der er behørigt udført på en retfærdig måde. Henset til princippet om ret til en effektiv domstolsprøvelse tilkommer der under alle omstændigheder tjenstemanden en ret til at anfægte sin karriereudviklingsrapport på grund af dens indhold, eller fordi den ikke er blevet udfærdiget efter vedtægtens forskrifter.

- 46 Selv om det er korrekt, at en tjenestemand, der af invaliditetsudvalget er anerkendt som værende ramt af vedvarende invaliditet, der må anses for fuldstændig, afskediges med pension uden ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 53 og 78, bemærkes for det andet, at situationen for en sådan tjenestemand adskiller sig fra situationen for en tjenestemand, der har nået pensionsalderen, der har taget sin afsked, eller som er blevet afskediget, da der er tale om en afvendelig situation.
- 47 En tjenestemand, der er ramt af en sådan invaliditet, kan nemlig eventuelt en dag genoptage tjenesten ved en fællesskabsinstitution, jf. ordlyden af artikel 16 i vedtægtens bilag VIII. Den almindelige bestemmelse i vedtægtens artikel 53 skal herved sammenholdes med de specifikke bestemmelser i artikel 13-15 i vedtægtens bilag VIII. Den pågældende tjenestemand's virksomhed er kun suspenderet, idet udviklingen af hans situation ved institutionerne afhænger af den fortsatte tilstedeværelse af de omstændigheder, der har begrundet denne invaliditet, hvilket kan efterprøves med regelmæssige mellemrum.
- 48 I det foreliggende tilfælde blev det ikke fastslået, at sagsøgeren endeligt opfyldte alle de betingelser, der i henhold til artikel 13 i vedtægtens bilag VIII kræves for at berettige en afskedigelse uden ansøgning som følge af vedvarende invaliditet, der anses for fuldstændig. Dette underbygges af, at Kommissionens lægetjeneste, der forestod behandlingen af appellantens invaliditetssituation, den 31. januar 2007 blot forlængede erklæringen vedrørende hans invaliditet med yderligere et år, og ikke for to år, som fastsat i invaliditetsudvalgets oprindelige afgørelse af 1. februar 2005. Heraf fremgår, at muligheden for, at appellant genindtræder i tjenesten, ikke blot er af hypotetisk karakter, men ganske reel.
- 49 En tjenestemand, der er anerkendt som værende ramt af vedvarende invaliditet, der må anses for fuldstændig, råder, eftersom han kan genoptage tjenesten ved institutionerne, over tilsvarende rettigheder som en tjenestemand i aktiv tjeneste med hensyn til en sikring af, at han karriereudviklingsrapport udfærdiges retfærdigt, objektivt og i overensstemmelse med de almindelige bedømmelsesnormer.

50 Ved en genindtræden i tjenesten vil karriereudviklingsrapporten være vigtig for tjenestemandens udvikling inden for sin tjenestegren eller ved fællesskabsinstitutionerne. Den udgør et konkret og officielt bevis for hans kvalifikationer og for den erfaring, han har opnået inden for institutionen, som han kan henvise til. Den sætter ligeledes tjenestemandens overordnede i stand til at sammenligne fortjenesterne for ansøgere til en eventuel forfremmelse eller forflyttelse.

51 Det skal følgelig fastslås, at en tjenestemand, der er ramt af vedvarende invaliditet, som anses for fuldstændig, i henhold til vedtægtens artikel 53 og 78 bevarer en retlig interesse i at få prøvet sin karriereudviklingsrapport.

52 Da det ikke kan udledes af erklæringen om, at Donal Gordon er varigt og totalt invalid, at han ikke eventuelt kan genoptage tjenesten ved fællesskabsinstitutionerne, kan det ikke udelukkes, at han kan påberåbe sig den omhandlede karriereudviklingsrapport efter en eventuel genoptagelse af tjenesten ved denne institution.

53 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal de to første anbringender anses for begrundede. Den appellerede dom ophæves følgelig, for så vidt som det derved fastslås, at det ikke længere er fornødent at træffe afgørelse vedrørende påstanden om annullation af den omtvistede afgørelse, hvorved det ikke er nødvendigt at behandle det tredje anbringende, der ikke kan medføre en ophævelse i videre omfang.

Anbringendet vedrørende Rettens afgørelse vedrørende erstatningsøgsmålet

Parternes argumenter

- 54 Appellanten er af den opfattelse, at Retten med urette afviste hans erstatningspåstand med den begrundelse, at arten og omfanget af skaden ikke var blevet præciseret. Han har herved anført, at det i overensstemmelse med den i dommen nævnte retspraksis i særlige tilfælde ikke er nødvendigt i stævningen at angive skadens præcise omfang og opgøre erstatningskravets størrelse.
- 55 Appellanten har ligeledes gjort gældende, at han aldrig har forventet eller begæret en afgørelse vedrørende skaden i mangel af en afgørelse af annullationssøgsmålet. Han har fremhævet, at han i sin replik for Retten udtrykkeligt forbeholdt sig ret til at tage alle retlige skridt med henblik på at opnå erstatning for den lidte skade henset til den dom, der ville blive afsagt af Retten.
- 56 Appellanten er af den opfattelse, at en afgørelse om erstatningen som følge af de særlige omstændigheder og hans komplekse situation først bør træffes, efter at Domstolen har afgjort annullationssøgsmålet.
- 57 Han har imidlertid allerede gjort gældende, at såfremt Domstolen fastslår, at han rent faktisk har været udsat for en uretfærdig bedømmelse og en groft retskrænkende behandling, og hans karriere derfor faktisk har lidt uoprettelig skade, er en erstatning på 1 500 000 EUR ikke urimelig.

58 Kommissionen har gjort gældende, at muligheden for at blive fritaget for i stævningen at angive den forvoldte skades nøjagtige omfang udgør en undtagelse. Det fremgår af præmis 44 i den appellerede dom, at Retten var af den opfattelse, at appellants tilfælde ikke kan henføres under denne undtagelse. Ifølge Kommissionen har appellanten ikke for Retten gjort gældende, at hans tilfælde på noget punkt skulle være af en sådan art, at det ikke skulle være omfattet af hovedreglen. Appellanten har desuden ikke under appellen anført, på hvilke punkter Retten skulle have begået en fejl ved at anvende denne hovedregel. Kommissionen har på denne baggrund konkluderet, at appellants argument følgelig må fremkalde en ny formalitetsindsigelse som følge af en manglende argumentation til understøttelse af appellants standpunkt.

59 Kommissionen har desuden bestridt appellants argument om, at Retten ikke burde have truffet afgørelse om skadesspørgsmålet, da appellanten havde tilkendegivet, at han havde til hensigt efterfølgende at indlede en særskilt procedure med henblik på at opnå erstatning for den skade, han skulle have lidt. En sådan hensigt underbygges nemlig ikke af sagsakterne i første instans.

Domstolens bemærkninger

60 Det må fastslås, at Retten afviste erstatningspåstanden, da appellanten dels blot havde krævet erstatning for den skade, der var forvoldt hans karriere, hans helbred og hans velbefindende, uden at opgøre beløbet og uden tilstrækkeligt præcist at angive de omstændigheder, der gør det muligt at fastsætte skadens omfang, dels med hensyn til den ikke-økonomiske skade ud over den totale mangel på vurdering af denne skade ikke havde sat Retten i stand til at vurdere omfanget og karakteren heraf.

- 61 Hertil skal blot bemærkes, at en vurdering af spørgsmålet, om appellanten har fremlagt tilstrækkelig dokumentation med hensyn til størrelsen af dennes erstatningskrav, forudsætter en bedømmelse af de faktiske omstændigheder, som ligger uden for grænserne for Domstolens kompetence, der kun omfatter en prøvelse af, hvorvidt der ved den appellerede dom er blevet truffet afgørelse i overensstemmelse med gældende ret (jf. i denne retning dom af 15.2.1996, sag C-209/94 P, Buralux m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 615, præmis 21).
- 62 Som generaladvokaten har anført i præmis 78 i forslaget til afgørelse udgør erstatningskravet på 1,5 mio. EUR, såfremt Domstolen antager appellen til realitetsbehandling, desuden en ny påstand som omhandlet i artikel 113 i Domstolens procesreglement, der må afvises.
- 63 Appellen skal følgelig afvises, for så vidt som appellanten herved anfægter afvisningen af hans erstatningspåstand i Rettens dom.

Om søgsmålet for Retten

- 64 I henhold til artikel 61, stk. 1, andet punktum, i statuten for Domstolen kan denne, når den ophæver Rettens dom, selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse. Dette er tilfældet i denne sag med hensyn til annullationssøgsmålet.

Parternes argumenter

- 65 Appellanten har for det første nedlagt påstand om annullation af den anfægtede afgørelse, hvorved han fik afslag på den klage, han havde indgivet over afgørelsen af 28. april 2003, hvorved hans karriereudviklingsrapport for perioden fra den 1. juli 2001 til den 31. december 2002 blev stadfæstet.
- 66 Til støtte for dette søgsmål har appellanten fremsat tre anbringender, hvoraf det første vedrører tilsidesættelse af væsentlige formkrav og af retten til kontradiktion.
- 67 I forbindelse med dette anbringende har appellanten gjort gældende, at den procedure, der skal følges ved interne klager over en karriereudviklingsrapport, er blevet tilsidesat på flere måder. Han har bl.a. anført, at den anden etape af denne procedure, der består i forfremmelsesudvalgets kontrol af rapportens formelle og grundlæggende vilkår, ikke er blevet overholdt.
- 68 Appellanten har således anført, at det paritetiske evalueringsudvalgs gennemgang blev foretaget ud fra en proceduremæssig synsvinkel og ikke berørte rapportens faktiske indhold. Han har anført, at udvalget konstaterede, at den officielle samtale med medbedømmeren ikke havde fundet sted, og derfor anbefalede, at en sådan samtale blev afholdt. Han har fremhævet, at hans sag ikke efterfølgende blev forelagt udvalget, med henblik på at det også kunne efterprøve, om karriereudviklingsrapporten var blevet behørigt udfærdiget, at den var objektiv og i overensstemmelse med de normale bedømmelsesnormer som fastsat i artikel 8, stk. 5, i de almindelige gennemførelsesbestemmelser.

- 69 Appellanten har gjort gældende, at denne mangel udgør en væsentlig tilsidesættelse af forskrifterne, der forvansker den interne klageprocedure. Dels er udvalget som følge af dets sammensætning den eneste klageinstans, i hvis midte ansatte, der udfører samme hverv som han selv, har kunnet efterprøve den bedømmelse, han har været genstand for. Dels har udvalgets udtalelse stor vægt, for så vidt som bedømmeren i appelleddet er forpligtet til at begrunde sin afgørelse, hvis han ikke følger denne udtalelse.
- 70 Kommissionen har gjort gældende, at appellanten ikke med føje kan påberåbe sig den omstændighed, at det paritetiske evalueringsudvalg blot konstaterede, at den officielle samtale med medbedømmeren ikke havde fundet sted, da han selv havde undladt at orientere udvalget om, at samtalen fandt sted den 25. marts 2003.

Domstolens bemærkninger

- 71 Det fremgår af sagens akter, at det paritetiske evalueringsudvalg ikke tog stilling til karriereudviklingsrapportens indhold, skønt udvalget er forpligtet hertil, når det som i det foreliggende tilfælde har modtaget en klage. Udvalget konstaterede nemlig blot i den udtalelse, det oversendte til bedømmeren i appelleddet den 11. april 2003, at den officielle samtale med medbedømmeren ikke havde fundet sted, hvilket er i strid med artikel 7 i de almindelige gennemførelsesbestemmelser.
- 72 Bedømmeren i appelleddet kunne således ikke tage stilling til appellants interne klage i sin afgørelse af 28. april 2003, idet det paritetiske evalueringsudvalg ikke selv havde udtalt sig om indholdet af den omhandlede karriereudviklingsrapport, hvorfor denne ikke var endelig.

- 73 Som generaladvokaten har fremhævet i punkt 96 i forslaget til afgørelse, behandlede bedømmeren i appelleddet ved sin udtalelse i sin afgørelse af 28. april 2003 appellants ret til at klage til evalueringsudvalget som en ren formel etape. Som appellanten har fremhævet, er denne ret til at klage vigtig, fordi evalueringsudvalget dels er det eneste organ, der indgår i bedømmelsesproceduren, der omfatter personalerepræsentanter, dels fordi bedømmeren i appelleddet skal tage hensyn til udvalgets udtalelser.
- 74 Den omstændighed, at det paritetiske evalueringsudvalg ikke tog stilling til indholdet af den omhandlede karriereudviklingsrapport i henhold til artikel 8 i de almindelige gennemførelsesbestemmelser, udgør en væsentlig tilsidesættelse af proceduren ved udfærdigelsen af en karriereudviklingsrapport, der tilsidesætter appellants rettigheder.
- 75 Uden at det er fornødent at tage stilling til de øvrige anbringender, som appellanten har fremsat til støtte for annullationssøgsmålet, skal den omtvistede afgørelse annulleres.

Sagens omkostninger

- 76 I henhold til artikel 122 i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagens omkostninger, når der gives appellanten medhold, og Domstolen selv endeligt afgør sagen.

I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der i medfør af procesreglementets artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Kommissionen har tabt sagen og bør pålægges at betale sagens omkostninger i begge instanser i overensstemmelse med Donal Gordons påstand herom.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Fjerde Afdeling):

- 1) **Dommen afsagt den 7. februar 2007 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans, Gordon mod Kommissionen (sag T-175/04), ophæves, for så vidt som Retten herved fastslog, at det var uforholdent at træffe afgørelse om det annullationssøgsmål, som Donal Gordon havde anlagt.**

- 2) **Appellen afvises, for så vidt som den anfægter, at Rettens dom ikke gav medhold i erstatningssøgsmålet.**

- 3) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers afgørelse af 11. december 2003 om afslag på Donal Gordons klage over afgørelsen af 28. april 2003, hvorved hans karriereudviklingsrapport for perioden fra den 1. juli 2001 til den 31. december 2002 blev stadfæstet, annulleres.**

- 4) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler Donal Gordons omkostninger for De Europæiske Fællesskabers Domstol og for De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans.**

Underskrifter